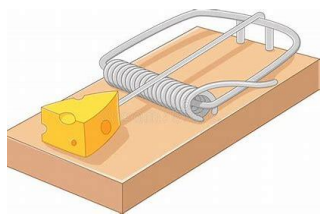

Så har vi då kommit in i den månad som de flesta vill glömma, nämligen november. Regn, dimma, kylan börjar kännas, snöpinnar skall sättas vid väggkanten, vinterdäcken behöver snart monteras och alla ljusslingor som skall rätas ut. Den lugnaste person kan lätt få ett utbrott vid

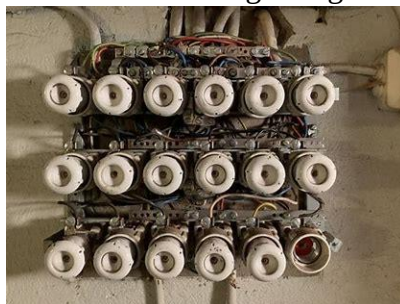

bara tanken på att reda ut detta eviga trassel. När dom lades in i vintras låg dom i snygga bukter, men nu finns det varken början eller slut. November är också den månad då alla möss i omgivningen vill komma in i våra hus och gotta sej i källare och garage. Ett tips är att alltid ha en ostskalk i fickan för att slippa springa fram och tillbaka för att hämta agn till fällan. Numera finns det fällor som är färdig-

agnade från fabrik. Har inte provat dessa ännu, men idén hörs bra. Kände för några år sedan en kvinna som kastade både fälla och fångad mus i vedpannan. Det gick åt många musfällor i det huset.

Inför ett månadsmöte är det mycket som skall fixas innan gästerna kommer. Förra månadsmötet hade vi ju besök av Halv- eller var det Heldraget från Orust. Duktiga och käcka pojkar.

Någon timma innan dom skulle komma fick Inga-Lill ett SMS när dom var på väg till Kville. Dom undrade om det fanns trefas i lokalen. Inga-Lill kom med andan i halsgropen eller kanske ännu högre upp, och undrade vad det var för ström som dom skulle ha. Det var någonting med faser. Självt hade dom med en sladd på tre meter. Undertecknad och Håkan började att leta efter trefasuttag i lokalen, men hittade inget. Vi letade vid eltavlor för proppar, i garderober, i köket, i rummet för extrabord, men inget uttag fanns att se. Håkan, som är smålänningen från födsel och ohejdad vana, tog snabbt upp telefonen för att spara tid och ringde till vaktmästaren. Jodå, det fanns trefasuttag i pannrummet i källaren. En snabb koll. Jodå, där fanns ett uttag men dit var det mycket mer än tre meter.

Vad göra? In i bilen och snabbt upp till bygdegårdens närmaste granne, Olle som hjälpt SPF flera gånger, bl.a. med ost och ost. Olle var hemma och tittade över sitt sladdförråd, men kom på att hans kontakter var för 25 amp ström. Dom passade helt enkelt inte. Vad gör vi då? Olle visste att Lasse i Kville hade uttag som kunde passa till bygdegården. Håkan greppade telefonen än en gång och ringde Lasse. Men han var inte hemma utan höll på att tvätta sin båt i Fjällbacka, men han skulle komma hem snart.

Undertecknad och Håkan äntrade bilen och åkte till Lasse. Anita kom ut och undrade om hon kunde hjälpa till att leta efter sladdar. Vi kollade igenom gårdsverkstan utan att hitta det vi sökte. Bäst att titta en gång till. Ock, där bakom lådor och maskiner stack det fram en sladd som kunde passa., men det var inte bara att dra fram den, den ringlade sej runt bakom en massa bråte och ibland försvann den helt inunder en bänk. Det blev lite som i Jönssonligan när dynamit Harry skall

koppla sina sladdar. Den ändan går dit och så kommer den fram där och slinker in bakom en låda och mynnar ut bakom den där väggen. Till slut hade vi fått fram en sladd som skulle räcka och det var rätt handskar på den. Just då kommer Lasse hem och utbrister. ”Den sladden hade jag ingen aning om!” Han hade tänkt sej en annan sladd som låg i nästa rum i en vacker bukt.

Allt nog, in i bilen och fullt hjulspinn mot bygdegården. Väl framme, ned i källaren, i med kontakten ut genom en dörr, uppför en trappa, in genom ett fönster och upp på scenen. Sladden räckte gott och väl. Dragspelspojarna kom, kopplade sin förstärkare och högtalare, allt fungerade. Äntligen, dags att pusta ut.

Kvällen förflöt under gemyt, publiken var nöjd, kaffe och tilltugg smakade bra och Halvdraget plockade ned sina högtalare och pinaler och en av pojkarna ställer sin gitarr mot bakre väggen på scenen och råkar skrynkla till draperiet, varpå ett trefas uttag för 16 amp visar sej sitta där på höger sida. Men vad dumt det blev, så mycket arbete till ingen nytta. Nu vet vi det till nästa gång. Kanske borde tipsa vaktmästaren om detta.

Alla som besökt Rabbalshede marknad förr vet vilket folkvimmel det var där. Alla skulle dit, både blinda, döva, lytta och halta. Två gånger på året var det marknad, vår och höst och alltid på torsdagar. Höstmarknaden var den som var mest välbesökt med uppemot 20 000 personer. I dag kan man köpa det mesta i vilken affär eller köpcenter som helst, men på 60-talet var det annorlunda och då var marknaden en plats där fynd kunde göras.

Kungälvs äkta pepparkaka, liksom pepparkakor med former som gubbar, gummor och hästar sålde bra. I många stånd kunde man kasta pil och skjuta med luftgevär eller kasta bollar på kaffeburkar. Många Sybillor spådde framtiden i sina kristallkulor. Särskilda bussar gick till Rabbalshede, flera turer om dagen.

Mängder av poliser patrullerade området och skötte trafiken på E6:an som då passerade mellan parkeringen och marknaden. Brandkåren var där med uppställda bilar ifall något skulle hända och Raymond Hanssons röst ekade hela dagen i högtalaren om personer som hade kommit bort i vimlet eller gjorde reklam för varor som såldes där. Barnen i kommunen var lediga från skolan, en folkfest helt enkelt. Alla skulle dit. Minns en yngling i en grannkommun som bad att få ledigt från sitt arbete den dagen, men nekades detta av arbetsgivaren. Han tog helt enkelt ledigt på eget bevåg, men kom senare alltid att kallas för Marknadspojken.

Folk med annan hudfärg var mycket ovanliga inslag i marknadsbilden på tidigt 60-tal. Minns att min kusin som var handikappad och körde en trehjulig motorcykel hade tagit sej upp till marknaden. Han kunde ju inte komma in på området utan stod i korsvägen med sitt fordon. Då kom en man från Afrika och började prata med honom, eftersom kusinen kunde lite engelska. Detta blev ett stort samtalsämne i Bottna, dagen efter. Såg du, hur Bertil talade med afrikanen, var det på allas läppar och såg du hur lätt han sprang upp i berget. Ordet afrikan användes naturligtvis inte på den tiden, men i dag får man ju inte säga vilka ord som helst. I dag hade ju ingen reagerat på hudfärgen.

Allt fanns att köpa och även om ordet kultur, som kanske inte är riktigt rätt att använda om tältet längst ned på marknadsplatsen. Varieté La Pari var ju ett stående inslag. Här fanns det mesta att beskåda. Svärdsbrukare, ormtjuserskor, knivkastare, personer som kunde räkna fortare än dåtidens räknemaskiner. John Masis som kunde räta hästskor och böja spikar, inte bara med händerna utan också med munnen. Det som de flesta av manligt kön kom för att se, var nakna kvinnor i olika statystående ställningar, Även striptease förkom, men med något klädsamt plagg kvar på kroppen. Ingen hade besökt tältet, som det sas, men konstigt nog var det alltid fullsatt, varje föreställning.

Även motorcirkus med djävulsryttare som det hette förkom ibland. En gång var Sveriges TV där och filmade. Dom hade lagt ut räls som dom drog kamerorna på och jag tror att Georg Adelly var någon sorts ciceron för programmet.

Någon hästmarknad som i forna tider var det inte, men barn kunde ledas runt i den närbelägna skogen på små ponnys.

Vi har inte lyckats med att hitta stinkbomber hit i kväll, men annars var det en lukt som kändes mycket på marknaden, och även att skjuta med ärtrör var ett roligt nöje för pojkar i yngre tonåren att ägna sej åt, samt att kasta klipulver på bekanta.

Även fotografer gick runt och erbjöd sina tjänster. Jag köpte en bild som skulle skickas med posten.

Jag väntade och väntade i flera veckor, men ingen bild kom. Hade glömt det hela men ett år senare dök bilden upp i postlådan. Va förvånad jag blev.

Ordet bilbesiktning var inte uppfunnet, så polisen gjorde som det hette flygande besiktning, så dom som hade gamla bilar ställde sej långt från marknadsplatsen i hopp om att inte polisen skulle se dom.

I dag har vi frossat i nostalgi men nästa månadsmöte är vi i nutid igen och förbereder oss för den kommande julen.

Hälsar Leif i Bottna

